

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **W. S.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 296b § 1 i 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 września 2016 r.

wniosku Sądu Okręgowego w Wr. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. (sygn. akt III K .../12),

na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł **nie uwzględnić wniosku**

UZASADNIENIE

W dniu 30 lipca 2010 r. Prokuratura Apelacyjna wniosła akt oskarżenia przeciwko 113 osobom, oskarżonym o popełnienie czynów określonych w art. 296b § 1 i 2 k.k. i inne. Jednocześnie prokurator złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k., m.in. dotyczący oskarżonego W. S. (k. 41758). Aktualnie pod sygn. akt III K ../10 toczy się przed Sądem Okręgowym w Wr. postępowanie przeciwko 31 osobom, zaś co do pozostałych zapadły wyroki.

Niemożliwość uczestniczenia oskarżonego W. S. w posiedzeniach sądu skutkowałą wyłączeniem jego sprawy do odrębnego postępowania, pod sygn. akt III K ../12 (k. 47789). Ostatecznie postępowanie wobec W. S. zostało zawieszone (k. 47789) postanowieniem Sądu Okręgowego w Wr. z dnia 25 czerwca 2013 r., w sprawie o sygn. akt III K ../12, a to wobec treści opinii sądowo-lekarskich z dnia 6 czerwca 2012 r. i z dnia 28 maja 2013 r. (k. 46010 - 46011 oraz 47755 - 47756), w których stwierdzono stanowcze przeciwskazania do uczestniczenia oskarżonego W. S. w postępowaniu sądowym z uwagi na zły stan zdrowia. Analogiczne

stanowisko w zakresie niemożności uczestniczenia W. S. w postępowaniu zajmował biegły z zakresu kardiologii w opiniach z dnia 16 kwietnia 2014 r. (k. 49127- 49128) i z dnia 20 kwietnia 2015 r. (k. 50965 - 50966).

Natomiast w opinii wydanej w dniu 30 marca 2016 r. biegły Sądu Okręgowego w W. stwierdził po analizie dostępnej dokumentacji i po zbadaniu oskarżonego, że *„nie ma przeciwwskazań do jego uczestniczenia w postępowaniu karnym. Z uwagi na charakter stwierdzanych schorzeń celowe byłoby przeniesienie miejsca toczących się rozpraw z Wr. do W. – najbliższego jego miejsca zamieszkania. Pokonywanie każdorazowo, przed kolejnymi rozprawami wielokilometrowego dystansu, może niekorzystnie wpłynąć na wyrównany obecnie stan układu krążenia”* (k. 51725 – 51726, tom 258).

Bazując na tej opinii, w dniu 28 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Wr. postanowił na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. podjąć postępowanie przeciwko W. S., albowiem, jak wynikało z aktualnej opinii biegłego o stanie zdrowia oskarżonego, nie było przeciwwskazań do jego uczestniczenia w postępowaniu karnym, ustała zatem przyczyna uzasadniająca zawieszenie postępowania (k. 51730). Jednak od tego dnia nie podjęto żadnych czynności w sprawie. Natomiast dnia 17 maja 2016 r. obrońca oskarżonego W. S. złożył wniosek skierowany do Sądu Okręgowego w . Wr. o wystąpienie do Sądu Najwyższego celem przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu (k. 51915).

W dniu 30 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Wr. postanowił akta sprawy przedłożyć Sądowi Najwyższemu celem rozważenia możliwości przekazania jej do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W. w trybie art. 37 k.p.k.

Rozpoznając przedmiotowy wniosek Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w W. nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy podkreślić, że instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, iż pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Przekazanie sprawy w omawianym trybie może

nastąpić tylko wtedy, gdy w sposób realny występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w danym sądzie.

Należy stwierdzić, że tego rodzaju sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie, zaś okoliczności faktyczne wskazane przez wnioskujący Sąd nie przemawiają za jej przekazaniem w chwili obecnej do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Przede wszystkim z analizy akt sprawy nie wynika, by od momentu podjęcia postępowania w sprawie W. S., przeprowadzono w niej jakiegokolwiek czynności procesowe. W szczególności, od dnia 28 kwietnia 2016 r. nie podjęto nawet próby wezwania oskarżonego do stawienia się przed sądem, chociaż co do zasady, opinia biegłego nie wykluczała takiego stawiennictwa. Ponadto, skoro ostatnia opinia dotycząca stanu zdrowia oskarżonego została wydana w dniu 30 marca 2016 r., należało sprawdzić poprzez jej aktualizację, czy ten stan uległ zmianie, czy też nie. Wypada zwrócić uwagę, że według tej opinii, stan zdrowia oskarżonego nie wykluczał wprost stawienia się przezeń w sądzie, jak również nie wskazywał, iż dojazd do Wr. zagrażał realnie zdrowiu oskarżonego. Tym bardziej więc przed wystąpieniem do Sądu Najwyższego o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi, należało uzyskać aktualną opinię, która jednoznacznie mogłaby odpowiedzieć na pytanie dotyczące stanu zdrowia oskarżonego w chwili obecnej oraz jego możliwości nawet jednokrotnego stawiennictwa w Sądzie Okręgowym w W. Ten ostatni postulat jawi się jako konieczny jeśli zważyć, że prokurator złożył wniosek o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu czyn w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Jakkolwiek należy zgodzić się z występującym Sądem, że oskarżony ma prawo wziąć udział w posiedzeniu prowadzonym w trybie powyżej wskazanego przepisu i nie można z góry przesądzić wyniku takiego posiedzenia, to przecież należało przynajmniej podjąć próbę rozpoznania wniosku prokuratora. Powoływanie się na stanowisko oskarżonego w tym przedmiocie złożone kilka lat wcześniej, jak i opinie lekarskie z tego okresu, nie jest właściwe i nie może uzasadniać uwzględnienia przekazania sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi. Mając na uwadze uproszczony tryb procedowania w przedmiocie wniosku złożonego na

podstawie art. 335 k.p.k. należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy w Wr. powinien w pierwszej kolejności dołożyć wszelkich starań, by zakończyć postępowanie w sprawie W. S. na jednym terminie posiedzenia. Dopiero gdy okaże się to niemożliwe z uwagi na stan zdrowia oskarżonego, należy uzyskać w tym zakresie aktualną opinię lekarską, która w jasny sposób wypowie się także co do możliwości stawiennictwa oskarżonego przed Sądem Okręgowym w Wr.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i kierując się zakazem rozszerzającej wykładni art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił uwzględnienia wniosku o przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi.

kc